

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

PRAZNICUL BISERICII

Sărbătoarea cincizecimii, adică pogorârea Duhului sfânt este — cum zice sf. Grigorie Teologul — „împlinirea făgăduinții, realizarea nădejdi, taină mare și cinstită“. Ea este începutul Bisericii, ca așezământ dumnezeesc și împlinirea făgăduinții dată de Mântuitorul, că va trimite pe Duhul sfânt ca să mângâie și să lumineze calea credinții, în învățatura sa. De aceea pomenirea nașterii Bisericii constituie pe bună dreptate, praznic luminat.

Dar nu numai sub raportul istoric constituie praznicul cincizecimii o zi de bucurie sufletească, ci mai ales ca izvor ce răcorește setea vieții noastre interne, după adevăr, științenie și mântuire.

Această putere lucrătoare a Duhului sfânt se arată în lume sub cele două raporturi cu: Biserica în general pe care o învață și o conduce deapuri în chip nevăzut, ferind-o de orice rătăcire dela adevărul primit prin Mântuitorul Iisus Hristos și sufletul fiecărui credincios în parte, luminându-l și sințindu-l, întărindu-l și mângâindu-l prin primirea sfintelor taine și a darurilor sale.

Biserica Mântuitorului așa cum ne-o prezintă cei două mii de ani, luptând cu atâtea rătăcirii și biruind toate șubredele încercări de răstălmăcire a adevărului propoveduit de ea, este

opera divină a Duhului Sfânt. Puterea dumnezeiască a umbrit-o totdeauna și a păzit-o tare, „încât nici porțile iadului nu au biruit-o“. De aceea învățatura Bisericii noastre este singura putere ce dă conținutului vieții omenești, atât colective cât și individuale rostul adevărat.

Conștie de misiunea sa divină, Biserica nu pregetă nimic pentru conducerea credincioșilor pe calea mântuirii. Cine dorește să privească Cerul, trebuie să asculte de Biserică, căci „Nu poate avea pe Dumnezeu de tată cine n'are Biserica de mamă“.

Zadarnic sunt toate svârcolirile neputincioase ale societății omenești, întru nesocotirea căii mântuitoare a Bisericii căci nicăiri nu va afla cheagul ce să adune interesele multiple într'o gândire și lucrare isvorată din dragoste. Biserica însă, sub lucrarea divină a Duhului sfânt, prezintă chezașia păcii, a buneii înțelegeri între popoare a desăvârșitei dragoste ce propoveduește și numai propria noastră nesocotire aduce în lume atâtea suferință și rătăcire.

Să privim diferitele concepții de viață ale popoarelor și vom înțelege sărăcia durabilității lor, căci este atâtea patimă ce nu îngăduie sălășluirea adevărului în lume. Pe când Biserica, luminată și încălzită de darurile Duhului sfânt, rămâne

statornic pe acelaș razim: adevărul, însuflețit de simțământul dragostei sfinte.

Ceeace înfăptuește în mod nevăzut Duhul sfânt în sânul Bisericii noastre, se poate vădi și în viața individuală,

Nimic poate nu prezintă atâtea lipsă de auto-stăpânire, ca și omul. Slăbiciunea firii este nota justificată a acestei stări. A încercat omul toate mijloacele pentru îndreptare; putere, știință, filozofie, civilizație, etc. și nici una n'a adus remediul dorit. Poporul nostru a concretizat într'un chip plastic acest dureros eșec, în cuvintele: «Oricine poate fi domn, nu oricine poate fi om».

Cuprinsul vieții noastre îl formează deci acțiunile și gândurile străbătute de căldura datătoare de viață a Duhului sfânt. Numai Duhul sfânt face capabil pe om de legătura curată, fie cu Dumnezeu fie cu semenii săi. El face viața noastră fericită, curată, iertătoare, iubitoare de aproapele și gata de jertfire pentru adevăr.

Și ceeace constituie cel mai puternic sprijin în convingerea bogăției darurilor Duhului sfânt, este modul în care se revarsă în sufletul nostru. Toate principiile omenești se impun prin forță, internă sau externă. Duhul sfânt însă se îmbie creștinului și fuzionând cu puterile noastre

nu nimicește conștiința și libertatea proprie, ci ne face pământ roditor în care puterile noastre slăbite se pot întări și desăvârși.

Acest proces haric face ca trupurile noastre să se numească: „Temple ale Duhului sfânt“. Și din aceste „temple“, se nasc oamenii capabili de viață curată, plină de iubire reciprocă și desbrăcați de orice interes egoist. Este aceasta, lucrarea Duhului sfânt cel „de viață făcător“, pentru primirea căruia omul nu se poate găti decât desbrăcat de mândrie.

Până când nu recunoaștem, că omul adevărat nu se poate forma cu propriile mijloace ci numai prin inițierea darului Duhului sfânt până atunci nici grația divină nu-și arată roadele.

Pogorârea Duhului sfânt este deci praznicul Bisericii, dar în acelaș timp este și bucuria sufletului de a-și fi aflat sprijinul susținător în drumul desăvârșirii.

Societatea și omul deopotrivă, să se îndulcească de acest praznic luminat.

Pr. T. Ciuruș

„Te erou necunoscut, îți închinăm mândria noastră și tot îți făgăduim să ficea din această credință temeluri de luptă nouă, pentruca pretutindent neamul românesc să-și buclume dreptul său la onoare și fruntea noastră să fie ștearsă nu numai de petele răsăritului, dar și de umbrele apusului“, a spus Mareșalul Conducător, în fața Mormântului Eroului Necunoscut.

Evangelia

Matei c. 10, sth. 32.

Ceeace dă Bisericii creștine, după Mântuitorul Iisus, mărturia vie a putinții în mântuirea noastră; sunt sfinții. Aceștia, prin viața lor neprihănită, sunt dovezile îndreptării omului în calea cea plăcută Domnului. Și numărul lor este atât de mare, încât covârșește toată mintea. Cum pe cerul unei nopți senine nu se pot număra mulțimea stelelor, întocmai la fel și ceata sfinților, adică a celor ce au mărturisit pe Domnul, nu se poate stabili.

Pentru a-i cuprinde pe toți într-o gândire, Biserica a închinat această Dămăcă pomenirii lor, numind-o a tuturor sfinților.

Este aici un motiv de învățatură pentru noi. Noi suntem chemați ca în viață să ne întocmim astfel gândurile și faptele de totdeauna încât să bine plăcem Domnului. O astfel de trăire înseamnă cu cuvinte evanghelice: a „mărturisi” pe Domnul. Răsplata unei astfel de viețuiri, este „mărturisirea” noastră de către Domnul, înaintea Tatălui ceresc: adică viața fericirii vecinice.

Implinirea cu sfințenie a evangheliei Domnului, este deci condițiunea principală pentru mântuirea noastră. Și dacă cineva s'ar încumeta să creadă cu neputință o astfel de viețuire, în care orice gând și orice faptă să fie bine plăcută lui Iisus, pentru acela avem drept pildă: sfinții.

Căci ce însemnează sfințenia decât curățenia în viață, curățenie care se reazămă pe urmarea cuvântului lui Iisus. Parcă aud șoptindu-se întrebarea; cum să fim noi sfinți? Noi suntem oameni cu greutățile vieții și nu ne putem asemăna în viețuirea sfinților.

Întrebarea pare a-și dovedi îndreptățirea și privind starea lu-

crurilor din lume. Dece lumea pare atât de departe de Iisus? Dece nu aflăm pe Hristos aproape nicăieri? Nici în viața Statului, nici în viața societății care deși mereu îl pomenește dar rar îl înfăpuește, nici în școală unde atât se învață despre El, nici în familie unde alte duhuri întunecate conduc viața soților, și nu Duhul sfânt și poate nici într'a celor chemați mai întâi a fi propovăduitorii Lui.

Nu-l aflăm în toate și alte locuri pentru că nu facem din Iisus și învățura lui, cea mai de căpetenie poruncă a vieții. Sfinții au lăsat totul și au urmat pe Iisus. Și noi să „lăsăm” toate cele ale vieții trupești, adică „să lăsăm” în înțeles duhovnicesc părăsind alipirea de cele trecătoare și să avem întâiu în gând și faptă pe Domnul și apoi viața.

Să nu pară nimănui lucru cu neputință. Sfinții ne sunt pilde de urmat. Noi de vom trăi în așa fel ca să nu ne gândim numai la cele trecătoare, ci de vom adăuga mereu — zi cu zi — câte o faptă bună, nu facem altceva decât să „lăsăm pe tată, pe mamă, fii și ne alipim de Domnul.

Lupta aceasta dintre cele lumești și râvnirea celor cerești, este „săbia” adusă de Iisus. Hotărât, că nimeni nu poate trăi fără a păcătui, dar ceeace cere Domnul este râvna mereu de-a face voia Lui și a ne apropia astfel de sfințenie.

Cine va primi lupta cu sine însuși pentru a fi rob lui Dumnezeu și nu lucrărilor lumești, înseamnă că „mărturisește” pe Domnul.

Să năzuim mereu pe această cale.

Pr. T. CIURUȘ

Din poeziile lui N. Iorga

Grâu pierdut

A semănat pe lanuri grâu curat Iisus
Și-o parte răsărit, iar alta fu perdată,
Căci pasărea pribeagă, neștlută,
Mâncă din roada care s'a depus.

Și, când a fost apoi la seceriș,
Apostolii văzind numai o parte
De strâns, vorbiră ca din carte:
„Cu se nănatul, Doamne, te greșîș’.

At răspândit atâta grâu curat,
Și l-au mâncat netrebnice jivine”.
Iar Domnul, cu privirile senine:
„Doar și de dânsele m'am îndurat”.

UN BILANȚ SEMNIFICATIV

Se discută și azi cu aprindere problema presei, care prin importanța ei, rămâne în permanență ca o oglindă fidelă a timpului, a împrejurărilor și a oamenilor, „pe ordinea de zi”.

E pentru cei mai mulți un lucru greu de înțeles, cum a putut „evolua”, așa de neașteptat, „puterea” cuântului scris, care de cele mai dese ori nu trezește, azi în sufletele noastre nici un ecou.

O cercetare atentă ne lămurește pe deplin.

Cele două fundamente ale presei — știrile și articolele de doctrină — au fost lovite și aproape dislocate.

Sinceritatea, entuziasmul, convingerea și pregătirea serioasă, au lipsit de multe ori.

Libertatea cuvântului — ideală pentru spiritele alese, distructivă pentru scribii mizerabili și mercenarii ideologiilor s'a transformat și ea.

Nu tot așa era în trecut, când cuvântul scris era socotit ca un adevărat mister, când ziaristul era un preot care oficia la altarul națiunii. Un singur bilanț, publicat de un străin, este de ajuns spre a ne lămuri ce a fost odată presa românească din Ardeal:

Anii 1886—1908
Condamnați pentru „crimă de trădare” prin presă:
1. 353 Români, la 131 ani, 10 luni, 26 zile, închisoare; 93.791 coroane amendă.

2. 560 Slovaci, la 91 ani, 7 luni, 26 zile, închisoare; 42.121 coroane amendă.

3. 14 Germani, la 2 ani, 10 luni 10 zile închisoare; 7.720 coroane amendă.

4. 4 Sârbi, la 1 an, 1 lună, închisoare; 2.500 coroane amendă.

5. 7 Ruteni, la 5 ani închisoare și 2.100 coroane amendă.

Orice comentariu este de prisos. Glasul cifrelor este elocvent și pentru ei și pentru noi.

Ca orice rău presa actuală poartă în sine sămânța vindecării și revenirii la drumul cel bun.

Invenția extraordinară a Radioului silește pe cronicar să respecte cititorii săi, ascultători și judecători ai știrilor „cele mai proaspete” depe rotogolul pământului.

Cenzura, cu foarfece ei nemiloasă, face o selecție categorică a mânuitorilor de condeie și a cârpacilor de rând, buni de a fi folosiți ca instrumente sau ca papagai nemernici.

Realitățile vremurilor noastre, cu logica lor imutabilă, înseamnă, fără milă pe dezertori, vânzători și streini de sufletul și de aspirațiile legitime ale neamului.

E vremea când se alege reghina din grâul curat.

Un bilanț ni se va face și nouă la timpul său.

Ion Berciu

Despre căsătoria religioasă

Spuneam într'un alt număr al acestei reviste, că la contractarea căsătoriei, legiuirea prevede anumite împrejurări a căror asistență constituie piedici, cari exclud încheierea ei.

De aceste piedici se ține cont la încheierea căsătoriei la starea civilă și odată buletinul de căsătorie obținut, s'a creiat o stare de spirit care aduce cu sine că biserica prin săvârșirea sfintei taine a nunții, să fie oarecum obligată să confirme starea de tineri căsătoriți, fără ca să poată obiecționa dacă nu cumva anumite împrejurări de ordin strict spiritual, ar creia o piedică ce a fost socotită la căsătorie civilă. Iar pentru înțelegerea deplină a acestei lature a problemei, e necesar să ne oprim puțin asupra acelei piedici din cele socotite de fond ce ne interesează din punctul nostru de vedere: asupra rudeniei.

Se disting diferite genuri de rudenie: rudenii de sânge legitimă, sau naturală, rudenii creată prin căsătorie între familiile soților respectivi, sau cum se numește cea prin a-

lianță — euscria. — rudenii adoptivă, care izvoarește prin adopțiune și rudenii de natură spirituală, care rezultă din botez.

Dacă legea civilă ține mai mult sau mai puțin cont de primele trei categorii dela început, în sensul că rudenii de sânge în linie directă interzice la infinit căsătoria, iar în linie colaterală până la al patrulea grad inclusiv, atât între rudele de sânge cât și între aliați, ține însă prea puțin să respecte rudenii din urmă, cea rezultată din botez. Sunt multe cazuri în satele noastre, unde s'au încheiat deplină căsătorie, — și cea religioasă — deci, prin nesocotirea acestei piedici. Spre convingere, fiecare frate preot este invitat să cerceteze amănunțit situația din parohia sa și va afla mai multe sau mai puține, după împrejurări, astfel de căsătorii. Iar de cumva vă întrebați de cum a fost posibilă această căsătorie, vi se va răspunde cam în același fel și anume: n'au putut fi despărțiți tinerii, ori că așa dictau superioare interese familiale (continuare în pag. 3)

RUSALIILE

Coborând de pe muntetele Eleon, cei doisprezece apostoli, însoțiți de femeile sfinte, au intrat în casa lor din marginea de Nord a Ierusalimului; așteptând — plini de înfrigurare — împlinirea promisiunii din urmă, a Mântuitorului.

Cuprinși de teamă, de groază; în cea mai deplină tăcere, se uitau toți ca și cum ar fi fost orbite peste alături, prin, sus, urmărind tainic ceva, imperceptibil și mistic. Din când în când, buzele lor șopteau sfinte și melodioase rugăciuni către Tatăl din ceruri, care — în bunătatea Sa — și-a trimis Fiul în lume, să împrăstie întunecul minții și să deștepte inimile amorțite, lăncezite.

Deodată prin trupurile slăbite sângere se ridică repede spre orbizii albi, îi luminează o clipă pe toți: vocile în rugăciuni, cresc; ochii se deschid, înăuntru se suscătre cel ce cu mărire șade de-a dreapta Tatălui. Momentul era sublim, arhanghelic, dar scurt. Pleoapele grele, li se lasă pe ochii acum întunecați și sângere prea abundent, în trupurile slăbite, le obosesc. Conștiințele întunecate, i-a trecut pe toți în starea disperării.

Cerul era senin și limpede, vremea era liniștită. Ușa și ferestrele casei închise. Totul era în ordine. O ordine divină.

O suflare puternică de vânt, clatină casa, tulbură sufletele scaldă în raze luminoase, raze cerești, fețele oaspeților. „Li s'au arătat, împărțite niște limbi de foc și deasupra fiecăruia din ei s'a oprit (câte una)“. Fapt. Ap. 2, 3.

Au simțit atunci coborându-li-se în suflet o dulceață, care îmbalzamându-i le-a accelerat bătăile inimilor. Pe prietenul lor îl simțeau aproape, așa după cum le-a promis în muntele Galileii. Auzeau dulceața cuvintelor: „Iată eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor“. (Mat. 28, 20). De-și erau în toate zilele pe pământ, în casa închisă, și-au dat seama, simțeau că s'a împlinit făgăduința celui coborât din sânurile Tatălui și că Duhul Adevărului și al Mângâierii s'a să-

lășuit întru ei. Plutea prin casă prin suflători, aducând dragostea cea adevărată și curată, care înfrățește pe toate neamurile pământului.

Sgomotul vântului, a „Limbilor de foc“, din casa apostolilor, a fost auzit până în depărtări. Vecini, cunoscuți, streini, curioși să vadă ce s'a petrecut; au alergat spre casa minunii.

Curiozitatea le era și mai mare când au văzut pe cei doisprezece pescari din Galilea, cu ochi strălucitori, cu frunzi și fețe scaldate în lumină; grăind în toate limbile cunoscute, mărire lui Dumnezeu. Și-i credeau beți, s'au cuprinși de Duh rău.

Atunci Petru s'a ridicat și grăind mulțimii adunate le-a spus că s'au împlinit toate prorociile vechi și că Iisus cel răstignit, înmormântat, înviat din morți și înălțat la ceruri, și-a împlinit dumnezeiasca Lui făgăduință, trimițând pe Duhul sfânt, ca să lumineze pe tot omul și să lumineze cărările de viitor ale neamurilor.

Cuvântarea lui Petru, a avut adânc răsunet în sufletele celor prezenți. Trei mii de oameni au primit botezul, au primit să fie ostașii împărăției veșnice a lui Iisus Cristos.

Această măreață întâmplare, noi creștinii, o prăznuim în zilele Rusaliilor, în Dumineca pogrării Duhului sfânt, aducându-ne aminte cu teamă de Dumnezeu Părinților noștri, mulțumindu-I petru binefacerile ce le-a și le va revărsa asupra noastră.

Azi, când ne aflăm prăsnuind același măreț eveniment creștin, să rugăm pe bunul Dumnezeu, să reverse asupra noastră a tuturor Duhul adevărului, care să intre în sufletul nostru, să le lumineze, să le încălzească și să ardă toată rautatea. La lumina acestui Duh sfânt și încălzit de focul dragostei, să întărim cele lăuate de apostoli, pentru *Credință*; și cele lăuate de înaintași, pentru *Patrie*. *Rusaliile acestea să ne fie, Rusaliile întăririi noastre sufletești pe temelia credinței, în biruința Neamului românesc.*

Pr. AUREL NICOARA

Despre căsătoria religioasă

(urmare din pag. 3)

liare și cele mai superioare interese sunt socotite de o vreme încoace și la satele noastre, cele materiale, ori altfel de scuze tot cam de acest gen se aduc, fără ca însă în toate cazurile să lipsească ca suprem argument, folosul ce biserica l-a avut, prin faptul că înainte de a se încheia căsătoria, tă-

năra peneche a donat pe seama bisericii o cruce, o carte sau altceva din cele trebuincioase săvârșirii cultului religios. Foarte frumos și adânc creștinesc e spiritul de jertfelnicie față de altarul Domnului și trebuie să trudem mult ca să se desvolte pe o scară cât mai întinsă, pentru a ne socoti fi

buni ai Tatălui ceresc și spre a ne găsi pe linia vrednicilor înaintași ce erau gata să-și jertfească totul pentru „lege“ și „limbă“, numai tot atât de adevărat e, că pentru un astfel de motiv, donațiile nu-și găsesc o creștinească justificare.

S'ar putea spune, de către unii că de, așa va fi, însă acesta nu-i unul din viciile cari slăbesc moravurile parohiei și prin aceea primejduesc mântuirea credincioșilor. Așa poate s'ar părea, numai că unanim e recunoscut, că neamul nostru s'a menținut prin credință, a izbândit prin vitregia vremurilor prin sprijinul dat de Dumnezeu și se va putea consolida într-o țară frumoasă ce va cuprinde pe toți cei de un neam, numai urmând aceiași linie pe care mama sa — biserica ortodoxă — i-o arată și-l îndrumă ca s'o apuce. E știut și accia, că înaintașii cu câtă sfințenie au păstrat toate practicile creștinești și păcat de moarte era socotit cea mai mică abatere. Astăzi, fără îndoială moravurile au început să fie altele, schimbare nu spre bine ci spre rău și noul duh — al satanei — atinge toate straturile sociale, deci și țărânișea. Cauzele sunt multiple și nu-i locul să ne ocupăm aer de ele, însă printre cele multe și cari sunt și cele mai grave, oare nu cumva și slujitorii bisericii poartă oarecare vină?

Iar ca să nu mă abat dela problema ce-o anunțasem, dau un exemplu demn: țaranul

nostru vede că de la o vreme până și biserica prin slujitorii ei a îngăduit prea multe și că accia îngăduință a dat naștere la fel de fel de discuții, cari nu erau nici decum în interesul legii lui Hristos. Imi povestea unul dintre bătrânii satului, de cum s'au schimbat toate și prin aceea „lumea s'a stricat“, oprindu-se asupra unui caz, că adevărat, în copilăria lui cu dispensă arhiepiscopă s'a încheiat o căsătorie de soial celor de care m'am ocupat mai sus și a fost mare mirare în tot satul. Și continuă oarecum scârbit și cu vădită întristare în suflet: „astăzi nu-i lucru mare și nici nu se mai miră nimeni“ și termină spunând: „nu mai are simțul cel de demul, s'au păgânizat“.

Nu mai au simțul de mai demul... mare adevăr și gravă mustrare pe bună dreptate se aduce celor de azi și cu ei și nouă preoților, căci în respectarea multora din bunele moravuri pe cari tradiția le îmbie ne-am prea modernizat. Ar fi multe de spus aci, însă mai cu seamă de un lucru trebuie să ținem seamă: poporul nostru nu vede peste tot cu ochi buni ca biserica să facă concesii spre a satisface interese deșarte.

În cel mai corect punct de vedere bisericesc și în ambițiile deșarte omenești se ivește conflict, dar cei ce servesc adevărul unul veșnic și neschimbabil vor avea și biruința de partea lor.

Pr. I. Goșescu

Propovăduirea și nu reclama

În numărul 9 din a. c. al „Renașterii“ noastre, Pr. V. Seulean a adus în discuția preoțimii o problemă care, dacă nu s'ar fi pus într'un cadru just, ar fi putut obține, în principiu, aprobare și nu resentiment.

Pr. Seulean, pentru a dovedi, că teza sa este justă, a dat un exemplu spunând: „Nu rareori sunt cazurile când preoții își afișează darul vindecărilor prin ziare, alăturându-se chiar și fotografia preotului în ziar, cum a fost cazul ostașului vindecat dela spitalul militar din Timișoara“.

Preotul, a cărui fotografie a apărut în ziar, în legătură cu vindecarea din spitalul militar din Timișoara, este subsemnatul.

Fiind apoi, în continuarea articolului, învinuit de est: firesc să mă simt dator cu o lămurire, nu atât pentru Sfinția sa care, uitând principiul bine spus că „propovăduirea înalță prestigiul Bisericii“, precum și celalalt principiu de a „nu judeca pentru

a nu fi judecat“, ci pentru frații mei întru Hristos, care nu mă cunosc deloc, sau mă cunosc așa cum sunt.

Nu am răspuns până acum, pentru că am voit să am deslegarea autorului articolului „Minunea dintr'un spital din Timișoara“. Puterea rugăciunii preotului Alexandru Fodor“, apurut în numărul 44 în 2 Noembrie 1941, tot la „Renașterii“ noastre. Autorul acestui articol este Păr. Prot. Nicolae Vasiu, protopopul Clujului. P. C. Sa mi-a răspuns, între altele, următoarele: „Articolul, care a pus în discuție persoana Sfinției Tale a fost scris de mine, din îndemn propriu și numai sub impresia articolelor citite în gazete, în legătură cu vindecarea minunată din Timișoara. Nu poți deci absolut nici o vină, dimpotrivă poți avea toată satisfacția că, pe lângă binele făcut soldatului-erou, ai aflat aprecierea cuvenită, atât în opinia publică a laicilor,

(continuare în pag. 4)

Propovăduirea și nu reclama

(urmare din pag. 3)

cât și în aceea a Autorității bisericesti. Continuă deci să faci mai departe binele, pe care l-ai făcut până acum, iar dacă faptele, de asemenea natură, pot să supere pe cineva, unui astfel de om, nu i se poate spune altceva, decât să facă și el la fel și dacă este găsit vrednic, i se va face și lui, cu aceeași obiectivitate, o binemerită reclamă.

Fiind deci constatat faptul că, despre cazul dela Timișoara, au scris alții, din îndemn propriu și în timp ce subsemnatul făcea ser-

viciul de preot militar la unitatea la care a fost chemat, socotesc că nici măcar nu mai trebuie să citez cuvintele Scripturii, prin care se osândește acela, care-și învinește, pe nedrept un frate.

În orice caz, articolele de propovăduire în genul aceluia al Părintelui V. Seuleanu, pot fi mult mai dăunătoare, decât chiar o „reclamă”, în care se pune în evidență puterea credinței și nu otrava judecății.

Pr. Al. Fodor
Mărișel

INFORMAȚIUNI

Ziua Eroilor a fost o pioasă reculegere sufletească pentru neamul nostru și totodată și un prilej de întărire în credința unității ce se poate clădi, numai prin jertfă.

Capitala a fost o manifestație vie a acestui crez și cuvintele rostite în fața Eroilor Necunoscut sunt temeuri de nădejdi izbăvitoare.

În Alba-Iulia programul pomenirii Eroilor s'a săvârșit cu o pioasă trăire și multă însuflețire. După serviciul divin, săvârșit în Catedrala Intronării P. S. Episcop Partenie al Armatei și P. C. Prot. Nic. Vasile consilier vicarial, C. pâr. T. Ciuruș secretar vicar, ca reprezentanți ai Vicariatului nostru, clerul Catedralei; toate autoritățile civile și militare, elevii școalelor, armata și marele public, au mers în procesiune la cimitirul eroilor unde s'a săvârșit parastasul de pomenire al eroilor. A urmat cuvântul armatei și apoi s'au depus coroane și flori, pe mormintele proaspete.

Jertfa eroilor noștri de acum și de totdeauna, este îndreptățitul motiv al dreptului la viață românească pentru toți Români. Iar pomenirea lor este un popas de reculegere în mersul nostru spre hotarele firești, arătate de trupurile lor sfânticate.

★

Biblia a fost tradusă în limba ucraineană. În Ucraina se simțea de mai multă vreme nevoia unei biblii traduse în limba literară ucraineană, care să înlocuiască pe cea veche, scrisă într'un limbaj arhaic și aproape cu totul ieșit din uz. Speranțele pe care le nutreau credincioșii din acest ținut asprit de teroarea bolșevică s'au împlinit în sfârșit, întrucât arhiepiscopul bisericii ortodoxe din Ucraina dela Chelm, dr. Ohijenko, unul

dintre cei mai buni cunoscători ai limbii ucrainene moderne și-a asumat greaua sarcină de a face această traducere în colaborare cu o comisie de revizuire a bibliei înființată în acest scop, din care fac parte reprezentanți ai bisericii reformate, evanghelice, baptiste și ortodoxe. (G. Tr.)

★

O faptă vrednică de laudă. Sf. Episcopie a Romanului a binevoit să doneze pentru revista „Viața Ilustrată”, suma de 2.000 Lei drept ajutor.

Este o faptă ce vorbește despre aprecierea luptei românești ce o poartă mult apreciată revistă dela Cluj și P. S. Episcop Lucian se înșirue între cei ce știu să încurajeze ostenele.

Ținem de plăcută datorie ca, în numele revistei „Viața Ilustrată”, să exprimăm și pe această cale cele mai respectuoase mulțumiri.

★

Școală de Duminecă. Citim, că Adunarea Eparhială din Arad a hotărât înființarea școlii de Duminecă, în fiecare parohie, când credincioșii vor fi instruiți în cele sufletești câte 2 ore. Aceste întruniri vor începe în ziua Sf. Rusalii.

Este o măsură bine venită care s'ar putea generaliza ori unde. Proștii cari practică această pastorație știu ce folositoare este iar cei ce nu și-au pus pus în aplicare acest gând, să o facă cât mai curând.

Biserica și Neamul așteaptă dela noi muncă însuflețită, pentru chemarea ce avem în lume.

★

„Calea Mântuirii”. Acesta este numele foaiei religioase pentru popor, ce va continua să apară la Arad după o întrerupere de mai mulți ani. Va apare în fiecare Duminecă, începând dela Rusalii, cu'n bogat material. Abonamentul va fi de 200 Lei anual, iar vândută cu bucată 1 exemplar 5 lei.

Dorim viață lungă și bogată noului lucrător în via Domnu-

Consilier patriarhal, P. C. pâr, protopop Gheorghe Maior, profesor de religie la școala normală „Andrei Șaguna” din Sibiu, a ost chemat să ocupe postul de consilier vicarial.

P. C. Sa duce în uapitala țării duhul preotului ardelean, gata

a se jertfi pentru cauza dreaptă a Bisricii strămoșești și'n colaborare cu ceilalți consilieri va putea să ajute la îndrumarea sănătoasă a trebilor Bisericii.

Aceasta este dorința noastră și-i dorim deplină izbândă.

PARTEA OFICIALĂ

1—3

ad. No. 127—1942.

CONCURS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț din parohia Războeni-Cetate, Prot. Turda cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiul împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, dacă întruște condițiunile și Ministerul aprobă postul.

2. Stole 1/5 din veniturile dela biserică.

3. Sesiune cantorală 8 jugăre pământ foarte bun.

Candidații să fie absolvenți ai școlii de cântăreț.

Candidații își vor înainta cererea oficiului protopopesc Turda, putându-se prezenta în parohie într'o duminică sau sârbătoare, cu avizul nostru și a face cunoștință cu poporul.

Războeni-Cetate, 26.IV.1942

George Onișiu
paroh.

Văzut,
Prot. Aurel Gliga

1—2

CONCURS

Consiliul vicarial publică prin aceasta concurs, cu termen de 15 zile dela data prezentă, pentru ocuparea următoarelor posturi vacante la Centrul Vicariatului din Alba Iulia:

1. Un post de șef de serviciu cu salar de 14.700 lei;

2. Două posturi de șef de birou cu câte o gradație, a 10.200 lei;

3. Un post de subșef de birou cu două gradații, cu salar de 8550 lei;

4. Un post de subșef de birou cu 1 gradație, cu salar de 7.900 lei;

5. Două posturi de impiegat cu 2 gradații, cu salar de câte 6.600 lei;

6. Un post de om de serviciu cl. IV-a cu salar de 5050 lei.

Cererile se vor adresa în termenul legal, Consiliului Vicarial Alba Iulia, alăturând următoarele acte:

1. Extras de botez;
2. Certificat de naționalitate;

3. Certificat de studii teologice și de calificație preotească pentru posturile de subpunctele 1—4;

4. Certificat dela Cazierul judiciar;

5. Devadă despre situația militară;

6. Certificat despre serviciul anterior;

7. Certificat despre starea sanitară;

8. Curriculum vitae.

Pentru ocuparea postului de șef de serviciu se cere diplomă universitară, pe lângă actele prevăzute la punctul 3.

După expirarea concursului candidații vor face un examen oral și în scris, urmând numirea în conformitate cu legile în vigoare.

Alba Iulia, 20.V.1942.

Președinte:
Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciuruș

2—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de cl. III Valea Dosului se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat;

2. Casă parohială și supraedificatele economice în stare bună;

3. Folosirea cimitirului în estindere de 2 jugăre;

4. Drept la 5 stânjini de lemne din pădurea bisericii anual. Tăiatul și transportatul îl privește pe paroh.

5. Câte 50 lei dela fiecare familie anual;

6. Stolele obicinuite.

Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cererile Ven. Consiliu Vicarial din Alba Iulia, însoțite de actele necesare conform regulamentului și cu avizul protopopului se vor prezenta în parohie la serviciul sf. Liturghii pentru a căuta și predica în fața credincioșilor.

Abrud 5 Mai 1942.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Fodoreanu
protopop.

TIP. „ALBA” Cenzurat